

Cântec de toamnă

Adina Speranta

Peste văi pădurea cântă cu ochi verzi de peruzea
Alinând întreaga fire cu murmur de rămurea,
Cerul ca o boltă-aprinsă de un ochi incandescent
Străjuiește orizontul cu un zâmbet inocent.

Doarme legănată luna de al stelelor alai
Peste lacrima din nouri răsfirând părul bălai,
Șuşotește lin izvorul în acorduri de vioară
Când, cu buzele-i sfioase, îl sărută-o căprioară.

Farmecul plutește-n aer în oceanul de smarald
Răsfirând bobul de rouă cu un dulce tremurat,
Zumzăie ușor albina, zâmbind tandru către floare
Când, în sacii de lumină strânge miere și culoare...

*

Deodat', se-aude-un foșnet ca un geamăt întrerupt,
Iar seninul se ascunde sub un nor cu păr cărunț,
Cu suflarea sa tăioasă și toiagul argintiu
Răscolește printre arbori tot veșmântul arămiu,

Se închide în tăcere floarea tremurând de frig,
Șuşotește trist izvorul când torentele-l înghit,
Glas de tunet , vuiet , ropot se aude din înalt
Când prin neguri luminoase toamna dă primul asalt.

Se ridică peste ramuri gândul unui vânt turbat
Presărând rugina oarbă peste codru-nfiorat,
Iar de sus tușește bolta, aruncând lumini din ea
Prin pădurea răvășită, cu ochi triști, de peruzea...

11.10.2015